

L'HORA NOVA

Publicació editada per la Secció Obrera de les Arts Gràfiques

DEMOLICIO IMPLACABLE

Edificis que desapareixen

Els bronzes dels vells cloquers de la ciutat levítica han emmudit fa una mesada, i el material s'ha destinat a la fosa, per a revivre en els fronts de batalla. Aquest ha estat el signe transformador.

Ara la Corporació Municipal activa febrament la demolició d'aquells edificis conventuals, que han estat informats desfavorablement per a utilitzacions culturals o d'altre ordre. Ja n'ha caigut un: el de la Mercè, del qual s'ha respectat la part nova, construïda de fa pocs anys. Caldran, però, dies i dies per a completar la feina de desenrunament.

Es pròxima la iniciació — probablement la setmana entrant — de l'aterrament de l'edifici de Sta. Clara. Aquest convent ocupa una extensió de terreny molt envejable, en el cor de la ciutat. La seva privilegiada situació ha preocupat tot seguit els nostres consellers, i, per les referències que es coneixen d'un canvi d'impressions hagut en el Consistori, és de creure que seran bastits en aquell lloc dos edificis destinats a serveis transcendents: una estació central de tots els cotxes que exploten el transport de passatgers en les carreteres afluentes a Vic, i un born, amb totes les garanties de dotació d'uns serveis que tan afecten la salubritat pública. La iniciativa mereix l'aplaudiment general.

Finalment, abans d'entrar a l'hivern, no seria estrany que comencés a caure l'edifici de les Davallades, i..., amb mesos, indefectiblement, també haurà de córrer la mateixa sort, el de Sta. Teresa.

Apuntem avui aquest signe del temps, que relega el dring de les campanes, per a donar pas al cop sec, insonor, del pic, i després, decididament, s'aixecaran en els mateixos indrets, edificacions plenes de vida i d'inquietuds, fidel contrast del silenci sepulcral que hi regnava abans d'aquesta hora nova.

EXPECTATOR

DUES ECONOMIES

L'economia capitalista que fins fa poc produïa una situació permanent d'intranquil·litat i misèria, ha mort sota el pes de la seva pròpia incapacitat, egoisme i injustícia. De res ja li servia el tenir entre les seves mans tot el capital, la indústria, el comerç i l'Estat, perquè l'egoisme sense fre li taponava inclús la solució transitòria dels problemes vius del país.

Tota economia que no visqui d'acord amb l'evolució contínua i emancipadora de la col·lectivitat, és una economia morta, i com a tal, incapacitada per a solucionar els problemes del moment.

Contrastant amb la difunta economia capitalista, hem posat en marxa una nova economia, la col·lectivista, que amb tot i les deficiències dels primers moments, ja hem aconseguit posar en marxa la indústria i el comerç, factors de producció i distribució de les matèries necessàries a la vida, i hem obtingut també posar en activitat els comitès de control de la producció, distribució i intercanvi dels productes.

Aquesta nova economia, precisa encara de moltes perfeccions, per a què rendeixi una més gran utilitat en profit de la col·lectivitat humana, tan mereixedora de justícia i benestar.

Estem, en aquests moments, posant en marxa les primeres dents de l'engrenatge del sistema econòmic anomenat «control socialista de la producció, distribució i intercanvi dels productes necessaris a la vida de la col·lectivitat», i no descansarem fins que tot l'engrenatge funcioni a la perfecció, perquè estem plenament convençuts de què una vegada acabada la lluita sangnant de la revolució victoriosa, s'anirà directament a implantar una economia, sinó del tot socialista, almenys socialitzada.

Dèiem en les nostres converses, escrits i parlaments post-revolucionaris, que per implantar una economia més racional i igualitària que la capitalista, calia que les comissions tècniques dels sindicats obrers portessin una estadística exacta de la producció i consum de matèries de cada una de les seccions, i que es capacitessin per a encarregar-se de l'organització de la producció per al dia que obtinguessin enderrocar l'economia capitalista, i dèiem també, que les cooperatives obreres serien les encarregades de la distribució del consum, i un comitè cuidaria del control d'aquesta producció i distribució, a més de l'intercanvi dels productes, per a regularitzar les possibilitats de la localitat i la col·lectivitat amb les necessitats dels mateixos.

Això que dèiem ahir, ho ratifiquem avui, afegint-hi que, com més ampla serà la nostra capacitat, més endavant anirem en el camí de l'emancipació econòmica del proletariat.

No podem negar que en el començament de la implantació d'aquesta nova economia, ens trobem amb algunes dificultats, però aquestes són solucionades amb la ferma voluntat de tots plegats, perquè avui Vic compta amb una legió entusiasta i activa de companys de tots els partits i organitzacions antifeixistes, sense que oblidem l'entusiasme, activitat i intel·ligència dels companys de la Cooperativa Obrera, que sap i sabrà cada dia més solucionar tots els problemes, per greus que siguin, amb la sola ambició de servir, en tot el possible, la causa de la revolució del poble productor.

Aquesta organització és la més important de la reraguarda, i com a tal precisa la col·laboració de tot el poble que vol l'emancipació dels treballadors i la victòria dels germans del front.

M. CALAFELL